הבעלים נותנין עשרים ושש בעשרים

ושתים הבעלים נותנין עשרים ושבע בעשרים

ושלש הבעלים נותנין עשרים ושמונה

בעשרים וארבע הבעלים נותנין עשרים ותשע

בעשרים וחמש הבעלים נותנין שלשים ישאין

מוסיפין חומש על עלויו של זה יאמר אחד הרי שלי בעשרים ושש אם רצו הבעלים

ליתן שלשים ואחד ודינר הבעלים קודמין ואם

לאו אומרים לו 6 הגעתיך: גמ' אמר רב חסדא

לא שנו אלא שבן ארבעים עומד במקומו

אבל אין בן ארבעים עומד במקומו משלשין ביניהן תגן חזר בו של ארבעים ממשכנין פ

עד עשר אמאי ליתן בר חמשין בהדיה דליכא

בן חמשים חזר בו בן שלשים ממשכנין

מנכסיו בעד עשר אמאי וליתן דבן ארבעים

בהדיה דליכא בן ארבעים חזר בו בן עשרים

ממשכנין מנכסיו זו עד עשר אמאי ליתן דבן

שלשים בהדיה דליכא בן שלשים אי הכי

אימא סיפא חזר בו של עשר מוכרין אותה

בשויה ונפרעין משל עשר את המותר ליתב

דבן עשרים בהדיה וכי תימא ה"ג דליכא

בן עשרים אי הכי נפרעין משל יו עשרה

נפרעין ממנו מיבעי ליה אלא יו אמר רב חסדא

לא קשיא כאן בבת אחת כאן בזה אחר זה

תניא נמי הכי יחזרו כולן כאחד משלשין

ביניהם והא אנן תנן ממשכנין מנכסיו עד

ל) ומעשר שני פ"ד מ"גו. ב) וכתובות סח. הה.ז. ג) וחוליו נב: וש"כ],

הגהות הב״ח

(א) רש"י ד"ה לא שנו וכו׳ בר חמשין נמי אירלו דיש כל"ל ותיצת במ' נמחק: (צ) ד"ה ליחיב בר עשרים וכו׳ אירלי הס"ד ואח״כ מ״ה נפרעין משל עשרה מדהתני וכו׳ אחרינא הס״ד ולח"כ מ"ה בבת אחת חדרו בהן: (ג) ד"ה אכל וכו' על העלוי הס"ד ואח"כ מ"ה קולי ב״ש ששה:

רבינו גרשום

אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ואחד מלעין הבעלים נותנין ואחד מלעין הבעלים נותנין עשרים ושש. לפי שהבעלים אמרו בעשרים ומוסיפין עוד חומש על עשרים הרי כ"ו וכן לעולם כופין עשרים הרי כ"ו וכן לעולם כופין הבעלים שיפדוה הן בשביל שמוסיפין חומש ויתנו עוד גם שמוסיפין חומש ויתנו עוד גם שמוסיף אחד על העשרים אבל אין מוסיפין הבעלים חומש על אותו עילוי שמעלה אחד על העשרים אלא יתנו התוספת לבדו על חומש שלהן כגון אמר אחד הרי היא שלהן כגון אמו הוד הדי הא שלי בכ״ה הבעלים יתנו [לי] ולא יותר חמש בשביל חומש שלהן וחמש בשביל תוספת של זה אבל אמר אחד הרי היא שלי בכ״ו. איז כופיז את הבעלים לפדותה אין כופין אוו הבעלים לפוחות כדאמרינן בגמ' דמצי אמרי אתא גברא בחריקין שהוסיף על הכ' כנגד החומש שאנו חייבין להוסיף מעתה אין אנו חייבין לפדותה אא״כ רצו הבעלים עדיין ית כי. ב. פדותה: אם רצו ליתן שלשים ישרות ודינר. שכך עולה החשו בין החומש שלהן והתוספת י הבעלים קודמין: ואם לאו. שלא רצו הבעלים ליתן כל כך: אומרים לו. לזה שאמר בכ"ו: אומרים לו. לזה שאמר בכיזי: הגעתיך. תן מה שאמרת והרי היא שלך: גמ': [לא שנו. דאמרי דכי חזר בו של חמשים דממשכנין מנכסיו עד עשר ולא יותר אלא דבן ארבעים עומד במקומו שאינו חוזר בו אלא רוצה לפדותה החור בו אלא רוצה לפרוחה בארבעים אבל אין בן ארבעים עומר במקומו שאינו משלשין ביניהם שעכשיו נפחתו להקדש י שקלים: משלשין ביניהן, זה שקרים: כשקרים: הייחות שיתן בן חמשים ט״ו שקל ובן מ׳ ה׳ שקל: מ״ט האי בן חמשים העשר שהוא הוסיף יתן הוא לבדו בלא דין ודברים והעשר שקל שהוסיף בן מ׳ על בן ל' יאמר בן מ' לבן נ' את נמי . שייך בהדי עשר דידי דיש בכלל חמשים ארבעים הילכך יהיב נמי חוד: דליכא כן חמשים. שלא שמאה שום אדם בחמשים: ליתן שמאו שום או בוומשים יות הבן ארבעים. ט"ו דליתשיך בפלגא דהני עשר דבן שלשים: אי איכא בן ארבעים הכי נמי אלא דליכא בן ארבעים הילכן יהיב בן שלשים עשר: אי הכי. כדאמר ב חסדא: אימא סיפא חזר בו של עשר כו']: אי הכי. אי דליכא אלא עשר [לחודיה] אמאי איצטריך למימר נפרעין משל משר נפרעין ממנו מבעיא ליה. אלא מדקתני נפרעין משל עשר ש"מ דאיכא נמי ושלו בז עשרים ש"מ דאיכא ומי (שק) בן עשוים ולא קתני משלשין ביניהם וקשיא לרב חסדא: אלא לא קשיא כאן שחזרו כולן בבת אחת משלשין [ביניהן] אבל חזרו בזה אחר זה פרעין מכל אחד תוספתו: תניא . זרי דרי חזרו רולז ראחד מתוספת בן שלשים ובן . שלשים יתן חצי תוספתו (וחצי תוספתו של בן כ׳ ובן כ׳ יתן חצי תוספתו של בן כי זהן חצי תוספתו וחצי מן המתר שנפרעין מבן עשר: [האנן תגן ממשכנין מנכסיו של כל אחד ואחד עד עשר אלא לאו ש"מ בדרב חסדא וכדתרצינז כאז בבת

הבעלים נותנין. על כרחן: עשרים ושש. דלהאי לא יהבינן לה הואיל ואמרו בעלים עשרים ועולה החשבון עם החומש לכ״ה ואי יהביה להאיך בכ"א נמלא הקדש מפסיד ובעלים יתנו על כרחן אותו סלע שהוסיף זה על הקרן וכ״ה דידהו אבל על סלע שהוסיף זה לא יוסיפו חומש: אמר אחד בעשרים וחמש הבעלים נותנים

שלשים. על כרחן. והשתח חיכה למיפרך אמאי כופין את הבעלים בשלמא עד השתא כייפינן להו דהא לא מלינן למיתבה להנך משום דקרן דידהו לא הוי כקרן וחומש דאמור בעלים ברישה הלכך על כרחין הדרינן אבעלים וכיון דהדרינן אבעלים בעי למיתב קרנא כמה שון דשמאי אחריני וחומשא דידהו אבל השתא דאמר אחד בכ"ה ליתביה להאיך דהא קרן דידיה הוי כקרן וחומש דאמור בעלים ברישא ובגמ' פריך לה: אם רצו הבעלים כו'. ולא כייפינן להו הואיל וקרנא מוז כקרן וחומש דאמור אינהו ברישא. והאי דינר מפרש בגמרא מאי עבידתיה: גב" לא שנו. דאין ממשכנין מנכסי בן חמשים אלא עשר סלעים אלא שבו מ׳ במקומו עומד ואינו חוזר בו אבל חזר בו בן ארבעים משלשיו הכ׳ סלעים הפחותין מנ' ועד שלשים ביניהם דבן כ' יתן ט"ו ובן מ' יתן ה' דהא באותן עשר שאמר בן נ' יותר על בן מ' לא שייך בר מ' בהדיה יו בפסידה והנך י' שהוסיף בן מ׳ על בר יחו ל׳ בר חמשין נמי אירני (4) במ' דיש בכלל חמשים ארבעים: דליכא בר נ׳. שלא אמר אדם יותר על מ' דמתני' מילי מילי קתני: ליתיב בר עשרים בהדיה. דאיהו נמי בעשר אירלי (כ) ישן : משל י'.] מדקתני משל י' מכלל דאיכא אחרינא: חורו בהן בבת אחת משלשין ביניהן. כדרב חסדא ומתני׳ כגון שחזרו בהן בזה אחר זה דהשתא אמר בו נ' לגובר כי הדרי בי שבקי לך בר מ': משלשין ביניהן. כן שנים ושלשה ראשונים נשכרין ושנים אחרונים נפסדין שאם חזרו כולם ומכרה גובר בשוויה כחו חמש סלעים נמלאו פחותין מ״ה סלעים יתן בן כ' הי' שלו לבדו ומעשר של בן מ' יתן החלי ששניהם נתרלו בהן ומעשר של בן שלשים יתן השליש ובן מ׳ השליש ובן שלשים השליש ששלשתן שלשים אמרו והעשר של בן עשרים יתנו בין ארבעתם והחמש שפחתו מבן עשר יתנו חמשתן: איכא דרמי להו מירמא. ולא תני להא דרב חסדא באנפי נפשה אלא ע"י תירוך דמתני' וברייתא דרמו אהדדי: כנן [בעה"ב אומר בסלע.] בעה"ב הפודה מעשר שני שלו מוסיף חומש דכתיב (ויקרא כו) ואם גאל יגאל איש ממעשרו וגו׳ כין ואחר הפודה אין מוסיף חומש. בעה"ב אומר בסלע ואחר אומר בסלע ואיסר כו׳ שמוסיף על הקרן

בלא נישום וב"ש יו מחמירין: אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ושש בו": רצו אין לא רצו לא יה אמרי אתא גברא בחריקין ודינר מאי עבידתיה אמר רב ששת ה"ק אם רצו בעלים מעיקרא ליתן חשבון המגיע לאחד ושלשים ודינר ואע"ג דבעל הבית בעי למיתב טפי דחומש סלע הוי דינר ודינר הוי עשרים וד׳ איסרין בפ״ק דקדושין (דף יב.): הסס. גבי מעשר שני חומש רווחה דבעל הבית הוא שהרי בין קרן בין חומש הכל שלו והוא יאכל הכל בירושלים ואין לנו בו אלא מצות פדייה שלא יאכלנו בגבולין בלא פדיון ועיקר פדייתו בקרן היא ואע"ג דבצרי דמי לא איכפת לן שהרי ביתירות דמיו אין נהנה אלא הוא: ולימרו בעלים אחא גברא בחריקין. במקומינו שרולה ליתן כמותינו בשלמא עד השתא הדריתו עלן משום פסידא דהקדש אבל השתא אמאי בעיתו למיכפיין: ד<mark>אמור בעלים.</mark> ברישא דינר יותר על עשרים דמטי חושבנא דקרן וחומש לכ״ה ודינר ואי יהבינן להאי איכא פסידא להקדש הלכך הדרינן אבעלים על כרחייהו: וליסני. ברישא דמחני׳ הבעלים אומרים בעשרים ודינר: לא דק. למחני דינר אלא חשבון הסלעים: והא קסני. דינר בסיפא אלמא דק בדינרין: אלא אמר רבא דאמור בעלים. ברישא פרוטה ובפרוטות לא דק: שלא נישום הקדש בשלשה. שלא שמו שלשה בני אדם את הקרקע כמה שאמר זה האחר: אבל. שמאוה שלשה כדבריו של זה מוסיפין בעלים חומש על עילויו בעל כרחו ולא בעינן עשרה. ואע"ג דשומא דהקדש בעי עשרה כדאמרינן בסנהדרין (דף ב.) הקרקעות תשעה וכהן הכא רבותא קא משמע לן דכיון דאמרי תלתא לא מהדרינן אעשרה ויוסיפו חומש על העילוי (ג) : ששה דברים מקולי ב"ש ומחומרי בית הלל: ודינר מאי עבידסיה. הא

אמרת אין מוסיפין חומש על עילויו של זה: מעיקרא. כדו בשפתחו ראשון: ליתן חשבון המגיע. כהו על עילויו של זה לשלשים ואחד ודינר:

והירי אות כאן בה אות האור בשל בשל ואני לך אתן בשבילו סלע ואיסר של הבית היה המעשר שלו ספני שלו הבית היה בער"ב האיג דכי פיק ליה בער"ב מחייב להנסיף החומש אפי הכי של סלע ואיסר קודם לבעה"ב: ומתרץ לא קשיא דהכא בנאל שדהו דחומש דתקרש הוא שהקרן והחומש אפי הכי של סלע ואיסר קודם לבעה"ב: ומתרץ לא קשיא דהכא בנואל שדהו דחומש דתקרש הוא שמוסיף רווחא דבעה"ב הוא שהקרן והחומש של בעה"ב הוא שהקרן והחומש של בעה"ב הוא ומעלהו ואוכלו בירושלים בתורת מעשר וכשמוסיף חומש זהו ריוח שלו שיש לו יותר מעות ממה לקנות בל צורכו בירושלם משו"ה ההוא דפריק הקרן שפיר שמוסיף בפרייתו יותר מבעה"ב איסר הוא קודם לבעה"ב ראנ"פ שהבעל הבית מוסיף חומש כיון שאינו בא ליד הקדש לא הקרן ולא החומש אלא ליד בעה"ב לית לן בה בההוא חומש אלא כך צדוכ בירושים משר ההוא הפריץ הקרן שם שמטיף בפרייות יחוד מבפה ביא היו את או מבשר ביא היו את שלשים ולומרו בעלים בבר את הוא ברא בהריקין. במקומים שרוצה להקרן התחמש שלעו לו מעת הבעלים נחנין שלשים ולימרו בעלים כבר את נברא בהריקין. במקומים שרוצה לותן כניה ודינר והאי גברא לא אמר אלא כיה הלכך לימא למימר אתא גברא בחריקין: א" הכי אמאי לא את ומי בעלים מומרים עשרים ודינר ליתני דינרן: לא דיכר, [תנא] דלא אמר אלא ביה הלכך לימא למימר אתא גברא בחריקין: א" הכי אמאי לא את וני בעלים אומרים עשרים ודינר ליתני דינרן: לא דיכר, [תנא] דלא אמר אלא במיה את ברא בחריקין: א" הכי אמאי לא את וני בעלים בערים פרוטה לא הוי דבר חשוב ולא רצה התנא לשנותה: דינר: אלא אמר הלא במיה את הוא ברא לא אמר אלא בכ"ה לחוד ולא מצי למימר אתא ברא בחריקין. וכיון דאמרי בעלים פרוטה לא הוי דבר חשוב ולא רצה התנא לשנותה: לא שנו, דאין מוסיפין הומש אף על אתו עילוי: תניא נמי הכי בו'ן: לעולם דלא נישום. לא נישום הקדש בני בני אובי אבל, אם שמאה אתו אחר לדעת ג' בני אדם ששוה כך וכך על עשרים מוסיפין הבעלים נמי חומש אף על אותו עילוי: תניא נמי הבי בנ" בי אום בי ביני אום שמאה אתו את לדעת ג' בני אדם ששוה כך וכך על עשרים מוסיפין המשל על עילוי של זה אלא שלא נישום הקדש בני בני אבל. אם שמאה אתו אחר לדעת ג' בני אדם ששוה כך וכך על עשרים מוסיפין מומש אף על עילוי את בילוי מניא היו ביני אלא שלא נישום הקדש בני בני אבל אם הלא בכ"ה לחוד לה אתו ברא בחריקין הומש אף על עילוי של זה אלא שלא נישום הקדש בני בני אובי אבל. הא נישום אפי׳ ב״ה מודו דמוסיפין. ודקשיא לך מ״ט רב״ש דאמרי מוסיפין: ב״ש מחמודי. משום חומרא בעלמא הוא דקאמרי הכי: ואיב״א דנישום ואיפוך. ורב חסדא כב״ה דאמרי מוסיפין: א״ב רב״ה מחמירי דאמרי מוסיפין השום [ואפי׳ הכי ב״ש מחמרי דאמרי מוסיפין אבל נישום אפי׳ ב״ה סברי דמוסיפין ורב חסדא דאמר כב״ה: רצו אין לא רצו לא. [דאין כופין אותן] מ״ט דאמרי אתא אות הוא די היו האל לכולם בי אמורן מפקוא דאת בשום נואפי הופים בי מחורים אמור אמור בינות בינות בינות בינות הוא המ גברא בהריקין: האד דינר מאל עבידתית. הא אמרת ל) דאין מוסיפין חומש על עילוי של זה והאד דינר מיתור כחומש מן ההוא מלע [דינר] שש של עשרים: (אמר דר ששת הכי קאמר. כיון שאמר בעלים הרי היא שלי בכ״א קודם שאמר זה עבשיו מגיע להן ליתן בין קרן וחומש כ״ו שקלים ודינר אם רצו ליתן כך הן הבעלים קודמין:

למיכורא דחומש עדיף ורמינהי בעל הבית אומר בסלע. תימה לר׳ אלחנן מאי פריך כיז דהא ליכא למיפרך דהבעלים

אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים הבעלים קודמים כו' והכא תניא דאחר קודם כחו ומאי קושיא דהא דהבעלים קודמין זהו כשאין אחר פודהו

ביותר ומסיפה נמי ליכה למיפרך דתניה

אחד אומר הרי הוא שלי בעשרים ואחד הבעלים קודמין ונותן כ"ו והכא תניא דאחר חודם הכי נמי לא קשיא דמידי הוא טעמא אלא מפני שמוסיף על הקרן שהוא עשרים ה"נ במתני' דין הוא שיקדמו הבעלים שגם הם מוסיפין על הקרן כשנותנין עשרים ושש שנותנין החחד יותר על העשרים כמו והחומש בשביל (חומש) הקרן שהוא עשרים ואחת ושמא הוא מקשה כך מאי שנא שכופין הבעלים לתת דמים שאמר האחר וחומשו על מה שאמר הוא דקתני שהבעלים נותנין כ"ו כ"ז והכא תניא כשהבעלים אומרים בסלע והאחר אומר בסלע ואיסר [של סלע ואיסר] קודם ואין אנו כופין את הבעלים שיתנו סלע ואיסר עם החומש דקתני של סלע ואיסר קודם ולא קתני הבעלים נותנין חמשה דינרים שהוא קרן וחומש ואיסר ומשני הכא חומשא רווחא דהחדש חומש עדיף הלכך כופין את הבעלים התם דחומשא רווחא דבעל הבית כו': **תניא** בית שמאי אומרים מוסיפין. ה"ג וכן כתוב בספר ר"ת ול"ג תניא נמי הכי ואי גרסי׳ ליה יש לפרשו כן תניא נמי הכי דאיכא מאן דסבר דמוסיפין בנישום אי כב"ש אי כב"ה ומדקדק הש"ס למצוא יו אליבא דרב חסדא ומיהו נראה יותר דגרס

תניא בלא נמי הכי :

עשר אלא לאו שמע מינה כדרב חסדא שמע מינה איכא דרמי להו מירמא תגן חזר בו של עשר מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר והתניא משלשין ביניהם אמר רב חסדא לא קשיא כאן בבת אחת כאן בזה אחר זה: הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים וכו': למימרא דחומש עדיף ורמינהו שבעל הבית אומר בסלע ואחד אומר בסלע ואיסר של סלע ואיםר קודם מפני שמוםיף על הקרן הכא דחומשא רווחא דהקדש הוא חומש עדיף התם דחומשא רווחא דבעל הבית קרנא תיפרוק שפיר חומשא לא איכפת לן: אמר אחד הרי הוא שלי ₪ כוֹ': בעשרים וחמש נותנין שלשים ולימרו הבעלים אתא גברא יבחריקין יוז דאמור בעלים דינר וליתני דינר לא דק ולא והא קתני אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר יו בעלים קודמין אלא אמר רבא ידאמור בעלים פרומה ולא דק: שאין מוסיפין חומש על עלויו כו': האמר רב חסדא לא שנו אלא שלא נישום הקדש בג' אבל נישום הקדש בג' מוסיפין תניא נמי הכי בית שמאי אומרים מוסיפין ובית הלל אומרים אין מוסיפין היכי דמי אי יוּ לא נישום מאי מעמא דבית שמאי אלא דנישום לימא רב חסדא דאמר כבית שמאי לעולם דלא נישום ובית שמאי ים מחמירין אי בעית אימא לעולם דנישום ואיפוך בית שמאי אומרים אין מוסיף יוליתניה גבי קולי ב"ש וחומרי בית הלל אלא לעולם

ה א מיי׳ פ״ח מהל׳ ערכיו הלכה

:10

ה: רב מיי׳ שם הלי ז: ז ג מיי׳ שם הלכה ד: חד מיי׳ שם הלכה ה: מד מיי׳ שם הלכה ה: מד מיי׳ שם הלי ו:

מוסף רש"י

. הבעלים נותנין עשרים ושש שאי אפשר לחת לזה באחד ועשרים שהי הפשר כותו כהי כותו ושמיים שנתלה הקדש נפסד בחתשה (ג" רש"ל בהרבעה) סלעים ולבעלים נמי לה פחתינן מן הקרן ששמהה נמי לה פחתינן מן הקרן ששמהה איש אחר, הלכך נותנין כ״א לקרן וחמשה לתוספת חומש ועל עילויו של זה שהעלה בדמיו חלע איו של הם שטענה כדמיו סגע מין מוסיף חומש אלא על קרן ששמאה הוא (ב"מ נד.). אתא גברא בחריקין. הרי כא אחר תחמינו שחפד ליתו כמה שעולה הרו וחומש שחפן כיתן כנהי ששינה קרן הוותט שאתרתי ואין הקדש נפסד ולתה נכוף את זה לתת שלשים (שם). בתריקיאי. במקומי, ולי נראה לשון חידקי, קרן, כלומר לשון פקידת חידקי, קרן, כלומר לשון פקידת מקוס נפקד מקומי ונפגמי (כתובות טא.) לשון פגוס, כמו קבותבות שאט, כמון שאט, כמו קרנים חרוקות דשחיטת חולין (נפי) כלומר שאני מסתלק ונפגם מקומי (כתובות קה.). וליתניה גבי קולי ב"ש. בעדיות דקא חשיב התם כל קולי ב"ש וחומרי ב"ה (חולין נב:).

שינויי נוסחאות

ת] אומרים לו הגיעתך (m'm) בן ממשכניו מנכסיו עשר וותיבת נו מתשכנון מגבסיו עשר [ותיכת עד (מחק, וכן לקתן] [ובנ"א גרסי עד] (ש"ח), ג] מנכסיו עשר אמאי ליתן בן ארבעים בהירה (ש"ח), ד] מנכסיו עשר אמאי ליתן בן שלשים בהדיה (ש"ח), ד] ליתב בן שלשים בהדיה (ש"ח), ד] ליתב בן עשרים (ש"מ), ו] משל עשר (ש"מ), ז] אמר רב חסדל. בס"א אינו (ש"ח). ח] שלי בעשרים וחמש הבעלים נותנין ל' [מיבת כו' נמחק] (ש"ח). ט] בחריקין אמר זעירי דחמור m.m. יו ודינר הבעלים m.m. (ש"ח), ין ודינד הגעניס (ש"ח), יו יוֹן אי דלא ניצוס (ש"ח), יוֹן צממאי מחמירי לי (ש"ח), יון ונ"ץ מחמירי (ש"ח), יון לא דאמני מחמירי (ש"ח), יון כמה דשיימוני אתריני (ש"מ), **עו]** וקרנא דהאי הוי כהכו וחומש דאמוד נינהו ש"מ), **יו] וכפסידא דהנך** (צ"ק)**,** (ש"ח), יון ובפסידא דהגך (צ"ק), יח] ל' בר חמשין נמי שייך בהו דבר חמשין ארלי (ש"ח), ייו] גירסת ל"ק משל עשרה ומדקתני משל י" ל ק משל עסולים הוא קותה מעלי וכר., כ] ביניהן. שלשה ראשונים נשכרין [מיבת שנים נמחק] (ש"ח). כא] בשוויה בחמש סלעים (ש"ח). כב] גיי צ"ק בעה"ב אותר בסלע בלב גיי צ"ק בעה"ב אותר בסלע דבעה"ב הפודה וכו",, לג] וגו' והאחר הפודהו אין (ש"מ), כד] כשפתחו (צ"ק), כה] המגיע עם עילויו (ש"מ), כו] אהא ליכל עם עינייו (ש"ח), לון אהא ליכק למיפרן דקתני הבעלים (צ"ק), לו] למיפרן ארישא דתנן הבעלים לומריס (ש"ח), לח] דמלי קושיל (ש"ח), לט] גיי ל"ק דחומש בשביל הקרן שהוא כי ושמא כוי, ל] גיי ל"ק ב"ה אליכא,

שימה מקובצת

י הבעלים נותנין עשרים ושש. גליון ק״ק וכי מפני שיעלוה בדמים יותר מכדי שוויו ניכוף לבעלים לתת, וי"ל אם יראו לבעלים לותר, וי״ל אם יראו הבעלים שיעלוהו יותר משוויו יאמרו תפדו אתם ואני אעלה החומש. הר״י והרא״ש ז״ל: אמר רב ששת ה״ק, ותימה מאי רבותא איכא הכא. תוס׳: תום׳ רבותא איכא הכא. תוס" הום"
תניא בית שמאי ומדקדק, לשון
הר"י ז"ל בגליון. ודחיק תלמודא
לאוקמה מילתא דרב חסדא
כב"ה ואין יכול ע"כ: בא"ד
תנ"ח ב"ש כו". תימה אמאי
מייתי אי משום לישנא דימותי אי משום לישנא דימותי מיתי אי משום לישנא דאיפוך אין זו סברא דמייתי תנ״ה כיון שהוא צריך להפך הברייתא וי״ל דמייתי שפיר דלכל הלשונות איכא תנא דס״ל כרב חסדא ומיהו דחיק לאוקמי ב״ה כרב חמדא חומ׳.